

Svar (18/10 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Afskaffelse af den nævnte dækning af hjemtransportudgifter over den offentlige rejsesygesikring vil indebære, at rejsende, der i dag er sikret offentlig dækning for visse hjemtransportudgifter ved sygdom og tilskadekomst, vil have behov for at sikre sig ved private rejseforsikringsaftaler.

Ud over rejsesygesikringsordningen findes der ikke inden for dansk lovgivning mulighed for at dække sådanne udgifter til hjemtransport fra udlandet. Socialministeriet har oplyst, at udgifterne ikke vil kunne dækkes over bistandsloven.

Ved rejser i de nordiske lande giver den nordiske konvention om social tryghed mulighed for dækning af merudgifter ved hjemrejse efter sygebehandling.

Rejsesygesikringen omfatter kun ferie- og studierejser i Europa og Middelhavslandene, og der ydes kun hjælp i forbindelse med skader m.v., der indtræder inden for den første måneds ophold. En ændring af reglerne vil alene have betydning ved disse rejser og således langtfra i alle tilfælde, hvor en dansker bliver syg i udlandet.

Det er min opfattelse, at dækning af udgifter til hjemtransport ved disse rejser i vid udstrækning må kunne sikres ved privat rejseforsikring. Da der er tale om ferierejser, vil det efter min opfattelse også være sådan, at den enkelte selv kan betale en ekstra udgift til nødvendig privat forsikring.

Det er klart, at såvel de rejsende som rejsebranchen må gives fornøden tid til at indrette sig på en ny ordning. Regelændringen vil derfor først få virkning fra 1. januar 1993.

Ved vurderingen af de økonomiske virkninger af en regelændring er det ikke tilstrækkeligt alene at sammenligne udgiften til fortsat behandling i udlandet med udgiften til hjemtransport. Der skal også tages hensyn til udgifterne til fortsat behandling i Danmark.

Jeg vil ikke afvise, at det i nogle tilfælde kan være hensigtsmæssigt at hjemtransportere en patient i stedet for at fortsætte hospitalsbehandlingen i udlandet.

Jeg er indstillet på, at en kommende lovændring udformes, så den giver mulighed for den fornødne fleksibilitet i tilrettelæggelsen af rejsesygesikringen.

Spm. nr. S 47

Til *socialministeren* (10/10 91) af:

Lis Noer Holmberg (CD):

»Agter ministeren at ændre reglerne, der giver pensionister ret til telefonhjælp efter Socialministeriets hjælpemiddelcirkulære, eller vil ministeren i modsat fald skride ind over for de kommuner, der bevidst bryder reglerne for at spare penge?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Morgenposten den 22. september 1991.

Svar (18/10 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Ved den seneste revision af regelsættet for hjælpemidler (Socialministeriets bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler efter bistandslovens § 58 og Socialstyrelsens vejledning nr. 1 af 14. juni 1988) tilsigtedes det at ajourføre og forenkle det hidtidige regelsæt. Reglerne blev udarbejdet i samarbejde med de kommunale organisationer og handicaporganisationerne.

Der blev ikke fra de kommunale organisationers side fremført ønske om skærpelse af betingelserne for hjælp eller om ophør af hjælp til telefon eller telefonabonnement.

Den tidligere bestemmelse om telefon- og abonnementsafgift blev opretholdt stort set uændret. Det er derved tilkendegivet, at det afgørende er behovet for telefon.

Reglen om hjælp til telefon findes i hjælpemiddelbekendtgørelsens afsnit om særlige bestemmelser om støtte til visse hjælpemidler:

§ 18. Telefon til personer med varige lidelser, der medfører alvorlige og hyppige sygdomsanfald, og som kræver hurtig tilkaldelse af læge eller anden hjælp.

Stk. 2. Herudover kan der efter en samlet vurdering af ansøgerens helbredsmæssige og sociale forhold ydes hjælp til telefon, hvis det skønnes, at en sådan ydelse i væsentlig grad vil lette den daglige tilværelse i hjemmet og medvirke til længere forbliven i eget hjem.

Stk. 3. Der kan ydes hjælp til betaling af abonnementsafgift, men ikke til betaling af samtaler.